

[Pernille Forchhammer]

problemer, som egentlig ligger i Undervisningsministeriet og i Arbejdsministeriet. Problemer på arbejdsmarkedsområdet og problemer med manglende uddannelses- og praktikpladser skal ikke løses i Socialministeriet. Vi ved alle sammen, hvilke lidelser Det Radikale Venstre må bære i Folketinget på grund af regeringssamarbejdet, men de lidelser skal ikke overføres til landets unge og til de mennesker, som skal føre politikken ud i livet. Jeg synes, det er prisværdigt, at socialministeren forsøger at klare ungdomsarbejdsløsheden, men det er altså ikke i det ministerium, problemet hører hjemme.

Den egentlige forskel mellem lovforslag nr. L 150 og den handlingsplan, som vi har lagt frem, hænger for det første sammen med de 3-5 måneder, som flere ordførere heroppefra har været lidt kritiske over for. De Konservatives ordfører, fru Pia Christmas-Møller, spurgte meget konkret: Hvorfor skal de unge vente 3-5 måneder? Det skal de ikke. I vores forslag står, at man senest skal igangsætte initiativerne efter 3-5 måneder. Når vi har valgt at sætte den tidsgrænse på, skyldes det, at vi ønsker, at de tilbud, man giver til de unge mennesker, kan bringe dem videre, kan give dem uddannelse, som kan bringe dem over i det egentlige arbejdsmarked. Det bud, vi har fået fra de mennesker, der har med det at gøre, er, at man behøver en grænse på 3-5 måneder for at kunne klare det.

Så kunne jeg godt tænke mig at vide: Hvad er det egentlig for en argumentation, der ligger til grund, når man siger, at tilbudet skal gives fra første dag eller inden for de første 14 dage? Den eneste undersøgelse, som man bygger det forebyggelsesargument på, er mig bekendt en undersøgelse af afskedigelsen af værftsarbejderne på Nordhavnsværftet i begyndelsen af 1980'erne. Der er tale om en helt anden gruppe, om et helt andet forsørgerelement, en gruppe, som ikke har uddannelsesmuligheder, og som faktisk står i en temmelig klemt situation, når de bliver fyret. Her er tale om unge mennesker, som har ideer til, hvad de gerne vil, og vi skal ikke prøve at presse unge mennesker ud i lavtlønnet, ufaglært job. Vi skal i stedet sørge for at få dem uddannet og kanaliseret over i nogle faste, udviklende og eksportskabende job.

Et andet punkt, hvor forslaget adskiller sig kraftigt fra lovforslag nr. L 150, socialministe-

rens forslag om ungdomsydelse, er spørgsmålet om arbejdstid. Hvis man skal kunne bruge erhvervstilknytningen til noget, hvis man skal kunne tale om egentlig erhvervs erfaring, nytter det ikke noget, at man i en periode sender de unge ud 16-20 timer ugentlig. Så er de nødt til at være på fuld tid for at kunne følge de øvrige medarbejdere, for at kunne følge almindelige arbejdsmarkedsskikke osv.

En tredje ting er perspektivet. De fem måneder, som tilbudet varer i lovforslag nr. L 150, er fuldstændig utilstrækkeligt for os. Vi mener ikke, man må slippe folk efter de fem måneder. Det er vigtigt, at de bliver kanaliseret over i uddannelse eller arbejde på et senere tidspunkt, ellers er der ingen mening i det.

Så er der retssikkerheden for den enkelte unge. Vi bygger i vores forslag på en idé med en ungdomskontrakt, hvor den enkelte unge og kommunen gensidig forpligter sig til et forløb, som fører den unge over i uddannelse eller arbejde. Det giver den enkelte unge en retssikkerhed. Det giver den enkelte unge en mulighed for at stille krav til sit eget forløb.

Hvis man ser på lovforslag nr. L 150, blev der ved andenbehandlingen vedtaget et ændringsforslag, som betyder, at man under forløbet kan sende unge mennesker ud i sæsonarbejde af ikke nærmere præciseret varighed. Det synes jeg ikke man kan være bekendt at byde unge mennesker.

Så er der fleksibiliteten. Vi synes, det er vigtigt, at man siger, at unge mennesker er lige så forskellige som andre mennesker i samfundet, at unge mennesker har forskellige problemer, behov og ønsker for fremtiden, og at unge mennesker har forskellige erfaringer og kvaliteter, som skal udvikles. For at sikre det er man også nødt til at sikre en vis fleksibilitet i de tilbud, som gives. Det har vi forsøgt at lægge meget bredt op til i denne handlingsplan, så man via den individuelle ungdomskontrakt kan konstruere meget individuelle forløb, som passer til den enkelte. Det er derfor, vi taler om særlige forhold, hr. Glønborg. Det er ikke, fordi vi mener, at nogle mennesker har brug for en særlig indsats, men fordi der skal være plads til individuelle indsatser afpasset efter den enkeltes behov og efter den enkeltes ønsker.

Desuden er målgruppen et af de punkter, der adskiller sig kraftigt fra regeringens forslag. Vi mener, at det ikke bare er nødvendigt med en